

Слѣдъ нѣколко години стѣлпътъ билъ покритъ цѣлъ цѣлиничккъ съ гвоздеи. Момъкътъ се уплашилъ отъ многобройнитѣ си погрѣшки, та се врѣкълъ да поправи поведението си.

Единъ по единъ гвоздеитѣ се изгубаха. И когато на стѣлна нѣмало нито единъ гвоздей, бащата съ сълзи на очи прѣгърналъ сина си и похвалилъ постѣпкитѣ му.

Но момъкътъ нищо не отговорилъ на тази похвала; само навелъ глава надолу и се замислилъ дълбоко надъ споменитѣ отъ своитѣ минали грѣшки.

„Защо си тъй угриженъ сине? попиталъ бащата, не видишъ ли, че всичкитѣ гвоздеи изчезнаха: ти трѣбва да се радвашъ, а не да скърбишъ!“

Тогасъ момъкътъ поклати глава и каза: „Наистина, тате, гвоздеитѣ се изгубиха, но бѣлѣзитѣ имъ още стѣрчатъ“.

